

10. szám.
Márt. 9-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharadra, azaz január—ápril hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. — Előfi-
zethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca
4-dik szám.

VIII. kötet.

MAGYAR FLEGMÁ.

Útnak, vernek, rugnak, tépnek, mi csak nézzük csendes
vérrel,

A hol már annyia sebhely, ott hiszen még több is fér el.
Soha még úgy, miként mostan, nem illett nekünk a
flegma.

Ha a kerék kiesik is, az sem indit minket meg ma.

Miniszterek fáradoznak, mit tudjanak kikoholni?
Csak úgy hull ránk új alkotmány, pátens, s egyéb be-
ceses holmi.

Alkudoznak egy krajczárig, kínálgatnak kétharmadot.
Készítenek új titulust, faragtatnak czifra padot.

Nekünk állnak bölcselkedni, bizonyítják, hogy nincs
jogunk :

Ha nem használ, fenyegetnek, s várják, hogy rettegni
fogunk;

Azután meg hizelkednek, kenegetnek vajjal mézzel.
Próbálgatják, hogy lehetne kifizetni apró pénzzel?

Szomszédinkat ránk eresztik; jó pajtások, szerb és
horvát,

Isten tudja, miért török órrunk alá most a tormát?
Alkotmányos szilárdságunk lázongásnak híresztelik,
Egy-egy firkász annyi piszkot szór ránk, mennyi tőle
telik.

Alkotmányos választásra meghiják a polgárságot,
S mikor aztán vivatózunk, széllyel vernek a zsandárok ;
Szerveztetik a megyéket, s szolgálókat utasítják,
Hogy a jó rend kerekeit erővel hátra taszítsák.

Megspékelnek katonával és ágyukkal minden várost,
S azzal hetykén provokálnak : „büszke magyar, gyere
már most !“

S mintha ellenségnek földje volna nekik Magyarország,
A kardcsapást, szuronydöfést jámbor népek csak úgy
osztják.

Hanem azért nem érnek czélt, nekünk van most hideg
vérünk.

Ha ők rá érnek tréfálni, már mi ugyancsak ráérünk,
Hizelkedés, ijeszgetés, méltatlanság, és rágalmak,
Kardcsörtetés, testvérvizsaly, mind ennek ránk nincs
hatalma.

Tudják ők, hogy a mikor kell, hevesek is tudunk lenni ;
De már mostan a flegmából ki nem vesz bennünket
semmi.

Azért bárha körülöttünk a világot összetörjék
Mi állunk és hideg vérrel csak azt mondjuk, „itt 'a
törvény !“

K—s M—n.

1859-ik évből még teljes számú példányokkal szolgálhatunk.

CS A január—áprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

A két kupecz.

Két lókupecz M—n már az egész környék ló-tartó gazdáit, urait lefőzte egy vagy más uton, — került őket mindenki, csak ketten nem ösmerték még egymás nemes tehetségeit, végre egymásra szorultak. Egy baromvásár alkalmával szokás szerint mindkettő kiállít néhány darab elnyomorodott, mindenünnen ki-mustrált lovat, a kisebbik bele botlik egy nagy ágas, azonban jó termetű kanczába, mely a másik kupecz lo-vai közt állott, alkudozni kezd rá, körül-körülnezi, fogait vizsgálja nem vén-e a jószág, nézi a lábait, — nem hólyagos, nem kaptás, nem rokkant se elejére, se hátuljára, töri az árát, utoljára megalkuszik 260 pftban, s miután azt szép baares geldben le is fizette, kérdezi :

— Lérencz bácsi! már mindegy, benne vagyok! kifizettem a pénzt, mondja meg kérem, mi a baja annak a lónak.

Lőrincz gazda az utolsó bankjegyet is szépen tár-czájába illesztvén, belső mellényzsebébe tette, azután utánozhatlan sátán képpel amához fordulva szól :

— Bizony Iczig, lelkemre mondom, semmi baja sincs más, mint az a tulajdonság, hogy ha a parton fel-fele megy, tolni, ha völgybe megy, tartani, egyenes uton pedig vezetni kell.

— Ilát én mikor ülök a szekeren Lérencz bácsi? — kérdi amaz siralmas hangon.

— Mikor étetel fiam, — felelt Lőrincz gazda mond-hatlan élvezettel magára hagyva a lefőzött Icziget.

KÖVETJELÖLTEK ARCZKÉPEI

az 1861-ik országgyűlésre.

1. *Forduló Pál.* Ildomos férfit; tudja magát alkalmazni időkhöz és viszonyokhoz; jelszava : „minden út egy czélhoz vezet!“ Ez az egy czél az, hogy az ember hajlottabb korára valami jó zsiros hivatalba tehesse magát. Érdemei : tizen-kétszer folyamodott Geringertől elkezdve Bene-dekig mindennemű hivatalokra, s mindannyiszor

2. *Olajági Bertalan.* A békés előmenetel ba-rátja. Ideálja minden tisztességes embernek, a ki nem gyönyörködik az éjszakai kravallokban, a bombáztatásban és a katonai beszállásokban. Valaha ő hirdette legjobban a háborút, hanem

elutasított, a mi bizonyítja hazafiui characterét. A megyegyűléseken különösen ki szokott kelni minden alkalommal azok ellen, kik a régi rend-szer alatt hivatalt vállaltak. Jó keresztyénnek kell lennie, mert őt is csak az Isten őrizte, hogy hasonló veszedelemben nem engedtetett bero-hannia.

ez is csak a béke érdekében történt. Igéri, hogy mindent békés uton ki fog egyenliteni. Meg-menti a pragmatica sanctiót. A 48-asakat elkár-hoztatja. A birodalmat megszabadítja. Hol veszi hozzá a pénzt? azt egyelőre még titkolja.

3. *Várormi Fridrik.* Igaz, hogy 48-at Bádén-ben töltötte, hanem azóta jól viselte magát. Se-gitett bon mot-kat csinálni a bécsieknek Bach

miniszterre. Van egy jó adomája, a mi közkézen forog. Kinyilatkoztatta, hogy ő 48-at minden kö-

vetkezményeivel együtt újra kívánja látni; érti a következmények alatt a muszkákat.

4. *Dufla Péter*. Ildomos férfiú. Ugy tud kacsintani, hogy egyszerre jobbra is néz, balra is; mindig a majoritással szokott szavazni. A kívül

beszél, annak van igaza. Ha át nem tud ugrani a lovon, a hasa alatt bújik keresztül. Lefelé aristocrata, felfelé democrata. Tudja a körülményekhez alkalmazni magát.

5. *Irtó Rafáel*. Tizenhat próbás radikális

férfiú. Gyökerestül akarja kiirtani a dudvát. Mindennek opponál, még a saját indítványának is, ha az majoritásra talált. Szerinte épen nem kelene semmi kormánynak lenni a világon. Az alperesek patronusa, felperesek üldözője. Nem is

iszik, sem nem eszik mást, mint a mi veres. Kérlelhetlen censora az erkölcsöknek. Szigorú elvei előtt csupán egy férfi állja ki a tűzpróbát az egész magyar nemzetből és ez az egy — nem az a másik, — hanem ő saját maga.

6. *Furiskó Efraim*. Faltörő hazafi. Nem akar várakozni; most vagy soha. 1848-ban élélmezési

biztos volt. Jelszava : „ha két tárgyat összeütnek, az egyik csak eltörik.“

7. *Tippan Tóbiás*. A fontolva haladás barátja.

A monarchia terhei igen nyomják vállait. Remé-

Borkoresolyák.

A kőrösi diák csirkét ütött a temetőben, s frakkja zsebébe dugva ballagott haza felé. De a csirke lába ki-lógott.

— Mi van a zsebében, amice? — kérdi egy ismerőse.

— Gyökér, — volt a válasz.

— Bizony sok szerencsétlenség ért engem az idén — szolt János gazda asszonyához.

— Mi, János gazda? — kérdi az asszony.

— Hát először megdőglött a tehenem, másodsor pedig megházasodtam.

Egy nemes ember a másvilágra készülődött; a pap vigasztalá, hogy ne busuljon, majd ott fönt egy jobb világ polgára lesz.

— Nem, én nem leszek polgár, azért sem, mert én nemes ember vagyok, az is akarok maradni! dühösködék a beteg.

Egy várban meg volt tiltva lámpa nélkül járnai éjjel. Egyik beteghez orvost hívtak éjjel, az orvos hiven a rendelethez lámpást vitetett maga előtt inasa által. A várta előtt kellett elhaladniok.

— Megállj! — kiált az őr. — Én egy lámpást lá-

nye van ennyi fáradalom után a Reichsrath kényelmes fauteuiljeiben jót pihenhetni.

8. *Uczkurucz Tivadar*. Népszerű férfit; a

szürdölmány teljes értelmében.

tok s két embert, azért a lámpásos tovább mehet, az ur pedig holnapig itt marad.

S ugy tön a mint elrendelé, az orvos reggel szabadult ki.

K. néhai kecskeméti professor, az apostolokról magyarázott az Ekklesiastikából. Nagyon bele volt mélyedve tárgyába.

Egyszer nyilik az ajtó; két zöldkötényes, kormos kezű ember bedugja a fejét; de a mint észrevették, hogy előadás van, azonnal visszavonultak.

A boldogult tudósra minden ilyenmű háborítás kellemetlenül hatott.

Néhány perczig elhallgatott, azután összeszedve eszméi fonalát, újra tárgya-hoz fogott, szokása szerint önmagának téve föl a tárgyra vonatkozó kérdést.

— Nos hát kik is voltak ezek, s mi czéljok volt?

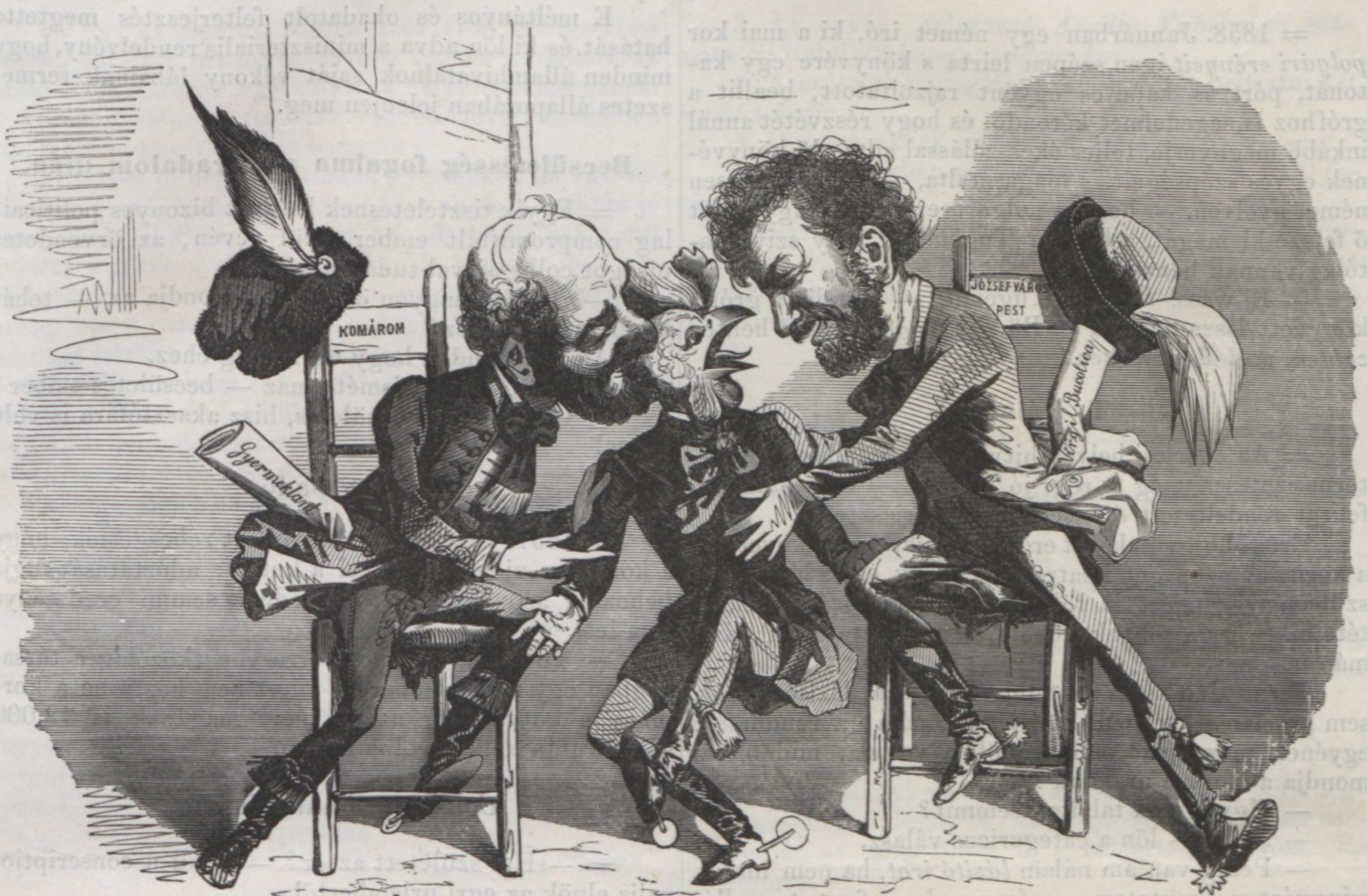
— Lakatosok, kérem alássan, — felelt készséggel dominus Vetyi, — a kályhát akarták igazítani.

A tanár nem tudta elgondolni, hol jár a fiatal ember esze, azért emeltebb, indulatos hangon folytatta:

— Nem azok voltak bizony, mert azok vámszedők és halászok voltak.

— Engedelmet kérek, — replikázott a tanítvány, — az egyik a *Nekopogi* volt, a másik meg a *Néhaiiti* volt, jól ismerem őket, mert mindkettőnél laktam.

Mulatságos jelenet.

A. ur. Tessék kérem alássan *Komáromba* menni, ott önt nagyon várják.

B. úr. Tessék kérem alássan *Pesten* maradni, ott önt nagyon marasztalják.

A császárt szolgálta.

Bűnvádi eljárás alá került egy ismert bieskás, lóköltő, — nem valami humanusan bánhattak vele, mert az orra környéke nagyon össze volt karczolázva, — nagy indignációval panaszkodott a bűnös e méltatlan eljárás miatt, többször emlegetvén, hogy a császárt 12 évig szolgálta.

— Micsoda hivatalban? — kérdi tőle a vallató bíró.

— Mint rab, kérem alássan a tens megye áristomában.

Belefult szegény.

Forradalmi hadjárat alkalmával egy kised faluban szállásolt katonák között mindenféle néven nevezendő aprómarha eltűnt, panaszt tett a szegény lakosság e felől a parancsnoknak, ki az utra készen álló legénység

fölött szigorú vizsgálatot tartott, a többek között egy többszöri hasonló csinjeiről ösmeretes huszár abrakos tarisznájában találtak egy kitekert nyakú tyukot, s midőn ez iránt kérdőre vonatott, csodálkozó pófát vágva mondja az ezredesnek :

— Ejnye ilyen teringette éhes tyukja, ez bizony az abrakszagra mászott ide s oda fult.

Mit jelent a szivárvány?

— Mit jelent a szivárvány Gozsu Pista? — kérdi a falusi mester tanítványától.

— A szivárvány kérem alássan arra való, annak az emlékezetére vagyon, hogy az Isten nem csinálja máskép a világot.

— Elég baj az édes fiam, — jegyzé meg a tisztetes.

HISTORIAI ADOMÁK.

Gr. K. István.

= 1858. Januárban egy német író, ki a mai kor *polgári erényeit* igen szépen leírta s könyvére egy katonát, pórt és kaputos egyént rajzoltatott, beállit a grófhhoz is, segedelmet kérendő, és hogy részvétét annál inkább megnyerje, teljes ékesszólással adta elő könyvének egyes szépségeit, s magasztalta, — természetesen német nyelven, — hogy a polgári erények, vagy mint ő fejezé ki magát, a Bürger Tugend-ek mily szivrehatólag vannak benne leírva.

— Ej wass, Bürger Tugende! — mondja a gróf a könyvet visszautasítva — Bürger Tugende sind heute: zahlen, und Maul halten!

T. Kálmán.

= Az eperjesi helvét hitvallásu gyülekezetben — természetesen még a régi jó időben — egy hatalmas felirat rendeltetett ő felsége elébe terjesztetni.

Ezt több gyülekezet erélyes nyilatkozata követvén, a kormány azon gondolatra jött, hogy ezek lázításnak szüleményei, miért is többeknél házmotózást rendelt tétetni. S így a többek között megmotoztatott T. Kálmán is.

Természetesen sem felhívások, sem lázító iratok, sem proclamatiók nem találtatván nála, a rendőrségi egyének már épen elmenendőben voltak, midőn azt mondja a motozó uraknak:

— Ugy-e nem találtak semmit?

— Nem! — lőn a categoricus válasz.

— Pedig van ám nálam *láztató irat*, ha nem hiszik, mingyárt megmutatom, — és evvel a reformata vallás organisatiójáról kiadott *pátenst* tartotta a jámborok orra elé.

Hivatalnokok magyar ruhában.

= Midőn b. Bach miniszter elhatározta, hogy a német hivatalnokok serege országunkban magyar nadrágot és dolmányt hordjon, az ezt tartalmazó rendelet kiadása előtt egy pár cseh és morva atyafit az új ruhába öltöztetett, hogy lássa mikép áll a jámboroknak az anyagi öltözék.

Persze, hogy a szűk és testhez álló öltözetben lázott éktelennél éktelenebb lábszárakat. Hogy ez általános botrányt ne okozzon, Budára a helytartó adlatúsának, Hauer ő nagyságának táviratozott, hogy a magyar egyenruhát készítő szabóknak meghagyja, miszerint a vattát ne kiméljék.

A jó Hauer a vett sürgöny után azonnal asztalhoz ült, és a következő sorokat írta Bach miniszter urnak:

„Miniszter úr! Vettem rendeletét, melyben meghagyni méltóztatott, miszerint a szabókat oda utasítam, hogy a készitendő magyar egyenruhákhoz gyapatot használjanak, engedje azonban meg, hogy e rendelet teljesítését ujabbi rendeletének vételeig felfüggeszthessem, ösmervén ugyanis a magyarországi szabók megromlott lelkületét, méltán tartok attól, hogy a ruhák töltelékéhez *lőgyapotot* fognak használni, s így igen

könnyen megtörténhetik, miszerint azon veszszük észre magunkat, hogy valamely ünnepély alkalmával légbe repítettünk.“

E méltányos és okadatolt felterjesztés megtette hatását, és ki lőn adva a miniserialis rendelvény, hogy minden államhivatalnok saját vékony lábainak természetes állapotában jelenjen meg.

Becsületesség fogalma a forradalom után.

= Egyik tiszteletesnek leányát bizonyos politicalag compromittált ember nőül vevén, az örvendetes ujságot collégájával tudatta.

— Örülök, nagyon örülök, — mondja az, — tehát kihez ment férjhez?

Az apa mondja, hogy ehez, meg ehez.

— Igen, — kérdi ismét amaz — becsületes ember?

— Oh, nagyon becsületes, hisz akasztófára is volt ítélve!

Kutya-adó.

= 1857. végével általánosan azt rebesgették, hogy a kormány ujév kezdetével a kutyák adóztatását fogja behozni, azonban a sok beszédnek semmi eredménye sem lett.

— Tudjátok — kérdi erre vonatkozólag a társaságban egy fiatal ember — miért nem hozta be a kormány a kutyaadót? azért, mert magának is 12,000 spiczli után kellett volna fizetni.

Conscriptionalis jelenet.

= — Hol született az úr? — kérdi a conscriptionalis elnök az egri uriembertől.

— Bécsben, — lőn a válasz.

— Hát ugy német.

— Német?! — kérdi elszörnyöködve a tőzsgyökerez magyar polgár, — Krisztus is istállóban született, azért mégis Isten fia volt.

Kocz úr.

= Kocz k**i cs. k. helytartósági alelnök fiát, egy izben a tanár felhíván, így szólítja: „Kocz úr!“

Iskola után a fiu durczásan haza megy és elpanaszolja apjának, hogy a tanár őt gúnytárgyává tette, és az egész iskola hallatára *koczúr*-nak, (magyarul kandur) nevezte.

Az apa természetesen magához rendelte a tanárt, haragudott lármázott eleinte, később azonban némileg lecsillapult, midőn a tanár elmondta, miszerint abban semmi gunyolódási szándék nincs, miután az *úr* nem egyéb megtsiztetetésnél.

— Tudja mit, — mondja végre a kiengesztelt apa, — hogy minden kétértelműségnek tökéletesen eleje vétessék, legyen szives kegyed az „ur“ megszólítást mindenkor fiam nevének *elébe* tenni.

S így lett későbbben Kocz urból, Urkocz, — a mi utóbb az apán is rajta száradt.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

= Egy az esperesi törvényszék által felségsértési bűnben elítélt s ott fogva tartott fegyencz felkéri az ottani civilizátorok egyikét, írta helyette feleségének. A kérelem teljesített. Az eredeti levél kezemben van, mely is következőleg hangzik :

„Kedvös jó neje! Tisztellek gyermekek jó egészségeirt — es tegedet ut mind az édes anya, s a többi jó barátjaimok N. Petert. — Már másodszer küldök eztet levelett s adtik meg valaszt nem is kaptan. — azert *nugallántok* ¹⁾ vagyok — s nem tutom kezbe kapta a levelet vagy nem — *Legyen a hogy legyen* ²⁾ — csak most azt kérek — mintjar mikor a Levél a kézbe kaps — írja nekem vissza s — nefelecs a levélbe — útkelcsekre . . . Fl.ó.é. — elküldení — miért mar üt *heten* ³⁾ után az Isten megsegítette a szomorú alapatba kilepny — is a meni penze vólt már egy kraijk *elgölcseneztem* ⁴⁾ — s a hogy mondon egy Grosch ninc tebbött az utralvú. — Külömbom legye a hala Istenem addik mindik egüsegissen voltam.

Tiszttelem kedvös Sogórom N. N. úr teget sokszor s kérlek a kezbe kapvám aztat levélet *mindig rectem* ⁵⁾ a kedvös néjem . . . be elküldení s nem nalet mecartany mér a hott levelbel kivehetts — a penzem útkelcsekre nagyon siksegem ván — s mar ettik közsörvös élet *isseged* ⁶⁾ elszenvedten. Az adrassa, az az — az ugy hogy a levél hozak postara elküdhez szól.

N. . . . pertnek

Eperjesen

attatny (átadni) a megyei törvényszék nagy Tömlöczháznál.

= Eddig azt ígérték, hogy a pápának, ha minden földi birtokát elveszti is, biztosítják Rómát. Most azonban már arról beszélnek, hogy az is sok lesz neki, elég lesz Rómának egy része. (Melyik része?) Egy betű híjával : „**Rom.**“

= Egy szláv nyelven irt Üstökös van keletkezőben Pesten. De jó lesz, ha annak is lesz egy csizmadiaja; átbeszélgetni egymáshoz az ablakból. Dobre zdravi mladipán collega!

= Napoleon azt mondta az öccse beszédére, hogy jól van, jól, de nem kell kibeszélni *mindent*. (Hát még *több is van?*)

= Midőn *Mária Terézia* a kormányt kezéhez vette s a bécsi udvari számadásokat átvizsgálta, azokban többek között a következő kiadási rovatokat találta :

1. Egy udvarhölgynek naponkint 6 kanna bor.
2. Az 5 kamarásnak, kik a császárt vadászni kísérik 1 akó (40 kupa) bor.

3. Az özvegy császárné *Amália Vilhelmina* számára éji italul 12 kanna magyar bor.

4. A császári papagájoknak kenyeret beittatni két hordó tokaji.

5. Ugyanezeknek fürdésre 15 akó ausztriai bor.

6. A konyhákban petrezselyemre évenkint 4000 forint, stb.

Tehát ez időben is voltak *Richterek, Gálok és Eynattenek!* Ellentétül jó lesz ide igtatni, hogy II. Lajos özvegyének udvartartásáért 1527-ben, Pozsony városa naponkint 7, mondd hét pulturát kért.

Máki Bandi legóriásibb sastollat — vulgó konyhakés — s csizmáján olyan sarkantyukat hordott, hogy taréjai beillettek volna valamelyik szegény szinpad próféta napjának.

Népcsoportosulásoknál ő volt a falu szája s titokban eldicsekedett az üvegeseknek, hogy az ablakbeverések terén mennyit köszönhetnek neki.

Végre eljött a városi tisztujítás is, Máki Bandi itt is vezér volt. Ő tűzte fel a zászlót s ő kiáltotta ki először az ujonválasztott jeles polgármester nevét.

Aztán teljes joggal hitte követelhetni, hogy a tisztviselőségben őt is alkalmazzák. Be is állított a komoly választmányi elnökhöz, kérvén, hogy a mire legalkalmasabbnak látja, és itt hetykén verte össze sarkantyuját, — arra tűzze ki a választandók közé. Ez megígérte.

Mikor aztán a nagy nap eljött, dobogó szívvvel hallgatá végig a kándidáltak névsorát. Már türelmetlenkedett, midőn egyszerre nevét hallja. Ki volt tűzve város — dobosának.

Egy érdekes politikai fogoly 1850-ből.

Hiteles forrásból tudom, hogy a fenebbi idő szerint az újépületben a politikai foglyok között egy igénytelen mátyás (szajkó) is helyet foglalt.

Vádolva volt, hogy azt merte kiáltani : *Éljen Kosuth!* Gazdája e vádat határozottan tagadta s állítá, hogy csak annyit kiált : *éljen a magyar!*

Az ügynek *Verhör* elébe kellett jönni s a szegény Mátyás kalitkástól együtt bezáratott, ör rendeltetvén melléje, ki mindaddig szoros felügyelet alatt tartsa, mig nem vall.

A szegény Mátyás talán lakhelye változtatása, talán étkeinek nem rendiben történő kiszolgáltatása miatt pár hétig egy szót sem szólott, végre egy napon, midőn a káros gazda sajátját visszakövetelni jöven, a hadbíróval Mátyása börtönébe lépett s a fogolyhoz hízalgó szayakat intézett, a madár örömeiben elkiáltá :

— *Éljen a magyar!*

Ezzel a bűnvádi keresetnek vége lett.

¹⁾ Nyughatatlan. ²⁾ Már akármin van a dolog. ³⁾ Őt hét (hét, többese : hetten.) ⁴⁾ Elköltöttem. ⁵⁾ Mindjárt rögtön. ⁶⁾ Inséget.

Ama bizonyos csizmadia és fele- sége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Hol jobb : odakénn-e, a hidegen, vagy odabenn, a hűvö-
söny — Telo van a jó barátunk keze tarokkal, a színeik sem
egyzenek, hanem azért az „último“ még is a mienk.

— — (Hát ez lett a hatása a sok vármegyei reprezentációnak?) Tudod, olyan némely ország, mint a czethal; a melynek rendkívüli testi terjedelménél fogva, ha a farkába egy szigonyt beleütnek, a feje csak egy óra mulva érzi meg, hogy odalent valami történt.

— — Most kapok egy levelet Abrudbányáról, melyben következő multságos esetről értesítenek : Február hó 25-kén megjelent Gura-rosiba a cs. kir. Törmü-épület közelében : 1. Finanz Comisser 1. Respi-zient. 4 Aufseher és 2 csendőr töltött fegyverrel s a Politicum részéről 1 kanczellista; a 4 pénzügyér elállta a házból való kijárást, a 2 csendőr az országot irányában vett magának állást, a más három főszemély bement a Törmü-parancsnok szobájába s kezdték motozni, anélkül, hogy valami felhatalmazást mutattak volna a háziur felszólítására, összevissza keresvén az épületnek minden zugát, semmit, senkit nem találtak; innen aztán bejöttek Abrudbányára, s megrohanták déltájt a reformatus lel-kész házát, itt is mindent elkövettek, de még sem kap-ták meg a kit kerestek. 26-kán déltájt M. J. bácsit is meglátogatták, no de itt is eredménytelen volt az egész kutatás. *A fennebbi kutatás hübnere* : Az a hír terjedt el, hogy Garibáldi mint szalámi áruló a Biharon át jött volna 25-én Abrudbányára; Gurazosiba; másnap hajnal-ban 2 román atyafival egész Magyar-Igenig kísértette magát, itt elváltak a *vaskapunak* tartott, gondolom már eddig Caprérába meg is érkezett. Így menekült ki Erdélyből Garibáldi, és ilyen „kacsák“ra vadásznak Erdélyben a hivatalos urak.

— — Ennél az esetnél csak a pestvárosi választók esete multságosabb, kiket a zsandárok behajtottak azért, mert „éljen Királyi“t kiáltoztak az utcán. Arra értették, hogy „éljen Garibáldi!“ Most azután Pest városa *négy felé* reprezentál e sérelem miatt.

— — A varsói véres összeütközésben részt vett orosz katonák ellen *vizsgálat* indittatott. Ugyan hátra

lehetnek az oroszok a civilizátzióban, ha ilyesmiért a katonatiszteket felelősségre vonják! Erősen civilizált országokban a katona bizton levághatja, lelőheti a kit az utcán elől utol talál, azt sem kérdik tőle, hogy tré-fából tette-e vagy haragjából?

— — Az „Imperator Austriae versus Dei“ féle proczessuban nagyon szép őszinteség az osztrák követ-től az az indokolás, miszerint az osztrák monarchiában *semmi egyéb pénz* nem czirkulál, mint az *osztrák bank-jegyei*; mert már az igaz, hogy egyéb pénz csakugyan nem mutatja az ábrázatját.

— — Egy híres vármegyei szónoklat jutott kez-emhez az idénről, melynek tartalma ide megy ki : „Uraim, ha semmit sem akarunk tenni, azt könnyen kivihetjük; de ha valamit ki akarunk vinni, ahhoz nin-csen hatalmunk.“ *Fifát!*

— — Napoleon herczeg abban a híres senátusi be-szédében azt mondja : hol vagy te Ausztria? vagy e Pesten a magyaroknál? — Vagy bizony, még pedig igen sok banknótára ékesen kinyomatva; nem tudom, ki váltja be valaha?

— — (Hát azokrul a Kossúth-bankókról mit mond kend?) Bizony az fogas kérdés; mert ha az alperes az-zal védelmezi magát, hogy hiszen ezek *értéktelen papi-rosok*; a felperes prókátora azt mondhatja rá, hogy más ember banknótái is azok; ha pedig a felperes prókátora azzal áll elő, hogy mért van a Kossúth-bankókra az nyo-matva, hogy azokat majd egyszer *kész pénzzel* vissza-váltják, mikor az *lehetetlen*; az alperes azt felelheti rá, hogy hiszen másféle bankókra is az van irva, hogy az átadó kap érték ennyi meg ennyi *ezüstöt*, aztán az is *lehetetlen*.

— — A messinai várparancsnok *Fergóla* azt ígérte, hogy ha várát megtámadják, a levegőbe röpíti magát. (Könnyű neki, ha ő *gólya*.)

— — Kardszagon egy követjelöltet szónoklata elején féltéglával föbe dobtak. Ez uraim nincsen ren-dén! Hiszen Angliában is szokás meghajigálni a követ-jelöltet, de nem féltéglával, hanem érett túróval, krump-lival s más efféle *alkotmányos projektillékkal*; a mi azután a megtisztelt szónoknak alkalmat nyújt rögtönzési tehetségeinek bemutatására. Így, mikor *Feargus Ocon-nor* fellépett valahol, mielőtt megszólalhatott volna, egy nagy darab *érett túró*t vágta a szájához; ő kibontako-zott a túróból s így szólt : „jól tudom, hogy vannak, kik szeretnék a *számat betömn*i, de én azért nem szünök meg a szabad szót kimondani;“ ekkor egy *vadalma* koppant meg a fején. Megismerte a koppanásáról s így felelt rá : „Tudom, hogy *savanyu alma* hazánk keser-veit emlegetni, de én azért e savanyu almába belehara-pok;“ ekkor egy *krumpli* repült felé, azt elkapta s só-hajtva mutatá fel : „*oh szegény hazám, Irland, meddig fogsz még e sótalan eledelre kárhoytatva lenni!*“ S ezzel úgy lefőzte a publicumot, hogy vivátot kiáltoztak neki s megválaszták követnek. De *féltéglával!* Köszönöm. Ott extemporizáljon a fránya!